

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 33, 2021

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1408](#) 12-10-2021

Artikel 13b Woningwet. Artikel 5:1 BW. Camping Fort Oranje. Was er sprake van wederrechtelijk vertoeven?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1449](#) 12-10-2021

Belediging ambtenaar in functie en wederspanningheid. Bewijsklacht 'rechtmatige uitoefening van de bediening'. Was er bij de aanhouding een redelijk vermoeden van schuld als bedoeld in artikel 27 Sv?

Annotatie

[Erfvredebreuk camping 'Fort Oranje'.](#)

mr. J.H.J. Verbaan

Annotatie

[Wederspanningheid: redelijk vermoeden van schuld.](#)

mr. J.H.J. Verbaan

ANNOTATIE

Erfvredebreuk camping ‘Fort Oranje’.

mr. J.H.J. Verbaan

Commentaar bij HR 12 oktober 2021, ECLI:NL:HR:2021:1408.

De verdediging klaagt namens verdachte, ten aanzien van wie het zich wederrechtelijk op het besloten erf vertoevende, zich niet op de vordering van of vanwege de rechthebbende aanstonds verwijderen, is bewezen verklaard, over de bewezenverklaring voor zover deze inhoudt dat sprake was van het ‘wederrechtelijk’ vertoeven op het in de bewezenverklaring bedoelde erf.

Het hof heeft en aanzien van de bewezenverklaring verder onder meer overwogen dat alvorens het kan toekomen aan de beoordeling van de overige verweren en de ten laste gelegde bestanddelen van de delictsomschrijving, het zich voor de vraag gesteld ziet of de gemeente Zundert (het college van B&W) op basis van de Woningwet bevoegd was het beheer van de camping Fort Oranje over te nemen. Immers, indien daartoe op 23 juni 2017 onbevoegd is besloten, ontbrak ook op 6 juli 2017 de bevoegdheid voor de gemeente om verdachte (en medeverdachte) een privaatrechtelijk gebiedsverbod te geven, en kan ook geen sprake zijn van een strafbare lokaal- of erfvredebreuk op het moment dat de verdachte zich, ondanks vordering van of vanwege de gemeente, niet verwijderde.

In de brief van 6 juli 2017 wordt aan verdachte kenbaar gemaakt dat – kort gezegd – de gemeente Zundert sinds 23 juni 2017 op grond van artikel 13b van de Woningwet is aangewezen als beheerder van het terrein camping Fort Oranje. De gemeente acht zich op grond van artikel 13b lid 1 Woningwet bevoegd tot het verrichten van alle handelingen met betrekking tot camping Fort Oranje die volgens het burgerlijk recht tot de rechten en plichten van een eigenaar behoren. Tot de bevoegdheden die krachtens artikel 5:1 BW aan de eigenaar toekomen, behoort ook de bevoegdheid om toegang tot het perceel te verlenen of te ontzeggen. De gemeente acht zich derhalve privaatrechtelijk bevoegd om te bepalen wie toegang heeft tot het terrein van camping Fort Oranje. Op grond van deze privaatrechtelijke bevoegdheid heeft de gemeente de verdachte de toegang ontzegd tot de percelen waarop camping Fort Oranje is gevestigd. De gemeente heeft de verdachte derhalve verboden zich

vanaf 6 juli 2017 tot nader order op camping Fort Oranje te begeven.

In voormelde brief is verwezen naar het besluit van het college van B&W van de gemeente Zundert van 23 juni 2017 dat ziet op (onder meer) de overname van het beheer van camping Fort Oranje per 23 juni 2017, 15.00 uur, voor de duur van één jaar.

Het hof stelt vast dat tegen dit onderdeel van het besluit rechtsmiddelen zijn ingesteld en dat daarop nog niet ten gronde is beslist. Wel heeft de voorzieningenrechter van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State het verzoek om dit besluit van 23 juni 2017 te schorsen, na afweging van alle betrokken belangen, bij beslissing van 20 oktober 2017 afgewezen. Deze afwijzing betekende dat zowel de sluiting van de camping als de door het college getroffen beheermaatregelen in stand bleven.

Laatstelijk heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State op 18 september 2019 geoordeeld dat de rechtbank bevoegd is kennis te nemen van de beroepen tegen de besluiten op de bezwaren, reden waarom de beroepen zijn doorgezonden aan de rechtbank. Volgens de verdachte is nog geen behandeling van de zaak bij de bestuursrechter van rechtbank Zeeland-West-Brabant gepland. Naar het oordeel van het hof betekent dit evenwel niet dat daarop in de onderhavige procedure moet worden gewacht. Het hof moet zelf in zijn oordeel betrekken of sprake is van een onrechtmatige besluitvorming aan de zijde van de gemeente op 23 juni 2017 die ten grondslag lag aan de aan verdachte ontzegde toegang (het privaatrechtelijk gebiedsverbod) bij brief van 6 juli 2017 en aan de vordering zich te verwijderen. Bij de beoordeling van die vraag betreft het hof de volgende feiten en omstandigheden.

Voorafgaand aan het besluit van 23 juni 2017, werd op 9 juni 2017 vanuit de gemeente Zundert het voornemen kenbaar gemaakt om camping Fort Oranje te sluiten vanwege – kort gezegd – de slechte woon- en leefsituatie ter plaatse. Uit rapporten bleek dat sprake was van brandonveiligheid, gezondheids- en veiligheidsrisico's en veel incidenten waarbij de politie betrokken was, onder meer betreffende zeden- en geweldsmisdrijven. Wat de gemeente betrof zou de sluiting op zijn vroegst op 4 augustus 2017 plaatsvinden en zouden de bewoners in een jaar tijd gefaseerd geherhuisvest worden. Nadat op 22 juni 2017 evenwel bekend werd dat de exploitatie van de camping door de verdachte al op 3 juli 2017 zou worden gestaakt, iedereen die dag na 12.00 uur het terrein verlaten diende te hebben en de water- en stroomvoorziening gestaakt zouden worden, werd gevreesd dat niet tijdig adequate opvang zou kunnen worden geregeld voor een groot aantal hulpbehoevende bewoners. Om het gemeentelijk opvangplan veilig te stellen en een aanstaande crisis te voorkomen heeft de gemeente – kort gezegd – de camping per 23 juni 2017 gesloten en het beheer ervan overgenomen.

Het hof is van oordeel dat in deze omstandigheden de gemeente kon oordelen dat zij het

beheer moest overnemen. De enkele betwisting van de verdachte, zonder nadere en concrete onderbouwing, dat de gemeente onbevoegd was tot het nemen van het besluit tot sluiting en overname van het beheer en de daarop gevolgde privaatrechtelijke ontzegging van de toegang tot het campingterrein, acht het hof daartoe onvoldoende. Dit betekent dat het hof bij de verdere beoordeling ervan uitgaat dat de gemeente kon besluiten tot overname van het beheer van de camping.

Reeds uit het hiervoor overwogene leidt het hof af dat het bestanddeel 'rechthebbende' is vervuld voor zover de steller van de tenlastelegging daarmee heeft gedoeld op de gemeente Zundert. De gemeente was op basis van het besluit tot overname van het beheer bij uitsluiting bevoegd tot het gebruik van (het terrein van) camping Fort Oranje. Met de overname van het beheer verkreeg de gemeente alle rechten en plichten van de eigenaar, behalve die tot vervreemden en bezwaren. Tegelijkertijd houdt artikel 5:1 BW in: 'Het staat de eigenaar met uitsluiting van een ieder vrij van de zaak gebruik te maken, mits dit gebruik niet strijdt met rechten van anderen en de op wettelijke voorschriften en regels van ongeschreven recht gegronde beperkingen daarbij in acht worden genomen.'

De eigenaar (en terzake de eigendom zakelijk gerechtigde) mocht dus de zaak niet (meer) gebruiken waar dit zou strijden met het recht van de gemeente. De schorsing van het bestuursrechtelijk gebiedsverbod bood die vrijbrief niet: de door de burgemeester bij besluit van 21 september 2017 verlengde bestuursrechtelijke gebiedsverboden, waarbij (onder meer) verdachte is opgedragen zich te verwijderen en verwijderd te houden voor de duur van drie maanden van camping Fort Oranje en de daaraan grenzende (gedeeltes van) openbare wegen, zijn door de voorzieningenrechter in de rechtbank Zeeland-West-Brabant bij beslissing van 30 november 2017 geschorst met ingang van 1 december 2017 tot twee dagen na de bekendmaking van de beslissing op bezwaar. De voorzieningenrechter heeft daarbij echter benadrukt zich niet te hebben uitgesproken over de privaatrechtelijke ontzeggingen van de toegang tot het terrein door het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Zundert, daar deze uitspraak uitsluitend tot gevolg heeft dat het op grond van het publiekrecht door de burgemeester opgelegde gebiedsverbod ten aanzien van (onder meer) verdachte wordt geschorst.

Het hof stelt vast dat de gemeente Zundert bij de brief van 6 juli 2017 op grond van artikel 5:1 BW in relatie tot artikel 13b lid 1 Woningwet als beheerder van camping Fort Oranje de verdachte de toegang heeft ontzegd tot de percelen waarop camping Fort Oranje is gevestigd. In de zin van artikel 138 Sr dient voor het bestanddeel 'bij een ander in gebruik' sprake te zijn van het feitelijke gebruik van het besloten erf van camping Fort Oranje door een ander. Het gebruik dient extensief te worden uitgelegd, hetgeen mede inhoudt dat het feitelijke gebruik door een handeling van een beheerder kan worden geëffectueerd. Gelet op hetgeen het hof

eerder heeft geoordeeld met betrekking tot de rechtmatigheid van voornoemd besluit van 23 juni 2017 onder meer strekkende tot overname van het beheer van de camping, gaat het hof ervan uit dat de gemeente Zundert het beheer had over het terrein van camping Fort Oranje. Dit betekent dat de eigenaar van camping Fort Oranje niet langer feitelijk kon beschikken over het eigendom, waaronder het desbetreffende terrein met daarop camping Fort Oranje en in het verlengde daarvan aldus evenmin de verdachte en medeverdachte hierover feitelijk konden beschikken. In dit beheer door de gemeente lagen daarentegen bevoegdheden besloten waarvan de gemeente Zundert gebruik mocht maken. Door de verdachte bij brief van 6 juli 2017 de toegang tot het terrein van camping Fort Oranje te ontzeggen, heeft de gemeente Zundert gebruik gemaakt van een bevoegdheid die haar toekwam uit hoofde van het feitelijk gebruik door de overname van het beheer van (het terrein) camping Fort Oranje.

Het hof stelt derhalve vast dat er sprake was van een besloten erf dat bij een ander in gebruik was, en wel bij de gemeente Zundert. Het hof stelt vast dat ook de bestanddelen 'wederrechtelijk vertoeven' en 'zich op vordering door of vanwege de rechthebbende niet verwijderen' zijn vervuld.

Uit het vorenstaande volgt dat de gemeente als beheerder de verdachte tot nader order privaatrechtelijk de toegang had ontzegd tot het besloten erf van camping Fort Oranje. De verdachte was daarvan op de hoogte. Van enig eigen, aan het objectieve recht te ontlenen bevoegdheid van de verdachte om op 3 december 2017 op het terrein van de camping te mogen verblijven, is niet gebleken. Voor zover de verdachte een beroep heeft gedaan op een bestaande bevoegdheid daartoe uit hoofde van zijn rol als middellijk eigenaar van de camping, kon hij daaraan – zoals reeds hiervoor is overwogen – als gevolg van de overname van het beheer van camping Fort Oranje door de gemeente op dat moment geen rechten ontlenen. Nadat de verdachte is aangesproken door een beveiligder en hem herhaaldelijk is gevorderd het terrein te verlaten, heeft hij daaraan geen gehoor gegeven.

De Hoge Raad overweegt dat de tenlastelegging toegesneden is op artikel 138 Sr. Daarom moet worden aangenomen dat het in de tenlastelegging en de bewezenverklaring voorkomende begrip 'wederrechtelijk' is gebruikt in de betekenis die dat begrip heeft in die bepaling. De Hoge Raad haalt genoemde bepaling aan en overweegt dat bij de beoordeling van de klacht verder artikel 13b lid 1, 2 en 5 Woningwet en artikel 5:1 lid 1 en 2 BW van belang zijn en haalt deze bepalingen in samenhang met de relevante wetsgeschiedenis bij artikel 13b Woningwet met betrekking tot de beheerovername (*Kamerstukken II 2013/14, 33798, nr. 3, p. 11-12*) en de nota naar aanleiding van het verslag bij het wetsvoorstel dat heeft geleid tot de wet van 4 juni 2014 tot wijziging van de Woningwet in verband met het versterken van het handavingsinstrumentarium (*Kamerstukken II 2013/14, 33798, nr. 6, p. 11*) aan.

De Hoge Raad overweegt dat het niet voldoen door de betrokkene aan een eerste tot hem gerichte vordering van (of vanwege) de rechthebbende van een woning, besloten lokaal of erf, bij een ander in gebruik, die ertoe strekt dat die betrokkene zich verwijdert, in beginsel – tenzij blijkt van bijzondere omstandigheden die tot een ander oordeel nopen – wederrechtelijk vertoeven in de zin van artikel 138 lid 1 Sr oplevert. Van overtreding van deze bepaling is sprake indien de betrokkene zich vervolgens niet op de tweede vordering van (of vanwege) de rechthebbende aanstonds verwijdert (vgl. ECLI:NL:HR:1951:67).

Uit artikel 13b lid 1 Woningwet volgt dat degene die het beheer overneemt als bedoeld in artikel 13b lid 2 Woningwet, alle handelingen kan verrichten die volgens het burgerlijk recht tot de rechten en plichten van een eigenaar behoren behoudens het vervreemden of bezwaren van het gebouw, open erf of terrein. Tot de bevoegdheden die op grond van artikel 5:1 lid 1 BW aan de eigenaar toekomen, behoort ook de bevoegdheid om anderen de toegang te ontzeggen tot het eigen terrein. Het is de eigenaar op grond van artikel 13b lid 5 Woningwet verboden gedurende de termijn van het beheer beheerhandelingen te verrichten.

De Hoge Raad overweegt dat het hof onder meer heeft vastgesteld dat de gemeente Zundert op 23 juni 2017 op grond van artikel 13b lid 2 Woningwet het beheer van de camping 'Fort Oranje' heeft overgenomen van de verdachte en bij brief van 6 juli 2017 aan de verdachte heeft meegedeeld dat hem door de gemeente, 'op grond van haar privaatrechtelijke bevoegdheid als beheerder', de toegang is ontzegd tot de percelen waarop de camping is gevestigd. Toen de verdachte daarna het terrein van die camping betrad, is verschillende keren namens de gemeente een tot hem gerichte vordering gedaan het terrein te verlaten, aan welke vordering hij geen gehoor heeft gegeven. De Hoge Raad oordeelt dat het op deze vaststellingen gebaseerde oordeel van het hof dat de verdachte 'wederrechtelijk' op het terrein van camping Fort Oranje heeft vertoefd, gelet op het wettelijke kader, geen blijk geeft van een onjuiste rechtsopvatting en toereikend gemotiveerd is. Gelet op het bepaalde in artikel 13b lid 5 Woningwet doet daaraan, anders dan in de toelichting op de klacht is betoogd, niet af dat de verdachte (middellijk) eigenaar was van de camping.

ANNOTATIE

Wederspanningheid: redelijk vermoeden van schuld.

mr. J.H.J. Verbaan

Commentaar bij HR 12 oktober 2021, ECLI:NL:HR:2021:1449.

De verdediging klaagt namens verdachte, ten aanzien van wie onder meer wederspanningheid is bewezen verklaard, over de bewezenverklaring van het ten laste gelegde voor zover inhoudende dat sprake was van een rechtmatige uitoefening van de bediening. Het voert aan dat het hof ten onrechte het verweer heeft verworpen dat de verbalisanten onrechtmatig hebben gehandeld omdat er op het moment van de staandehouding van de verdachte geen sprake was van een redelijk vermoeden van schuld als bedoeld in artikel 27 Sv.

Het hof heeft het verweer waarop de klacht doelt, als volgt samengevat en verworpen:

‘Door de verdediging is ter zitting van het hof aangevoerd, dat de staandehouding van verdachte door de verbalisanten onrechtmatig is geweest. Na en vanwege deze onrechtmatige staandehouding is de situatie geëscaleerd. Zonder deze escalatie hadden er vervolgens geen strafbare feiten plaatsgevonden. Verdachte dient dan ook van de feiten te worden vrijgesproken, aldus de raadsman.

De advocaat-generaal heeft ter zitting van het hof het standpunt ingenomen dat hij twijfels heeft omtrent de rechtmatigheid van de staandehouding, maar dat deze niet zodanig zijn dat dit tot de conclusie moet leiden dat de aanhouding onrechtmatig is geweest. De ten laste gelegde feiten hebben daarna plaatsgevonden en kunnen wettig en overtuigend bewezen worden, aldus de advocaat-generaal.

Het hof stelt ten aanzien van de feiten vast dat twee verbalisanten op 30 december 2016 omstreeks 03:20 uur reden in een opvallend dienstvoertuig op de openbare weg in Laren. Zij zagen een manspersoon lopen, die later verdachte bleek te zijn. Een van de verbalisanten had kort oogcontact met verdachte. Eerder hadden zij gezien dat er nauwelijks tot geen mensen op straat waren in Laren. Verdachte heeft hieromtrent ter zitting van het hof nog naar voren gebracht dat er vlak daarvoor nog een fietser was gepasseerd die geen licht voerde. Deze omstandigheid blijkt niet uit het relaas van de verbalisanten. Op het moment dat de

verbalisanten door Laren reden en zij verdachte zagen, kregen zij een melding binnen van een verdachte situatie in de omgeving van Laren. Gelet op het tijdstip waarop zij verdachte zagen lopen en de melding besloten de verbalisanten verdachte staande te houden. De verbalisant [2] stopte de auto naast verdachte. Verdachte keek hem recht aan maar liep door. Verbalisant [1] stapte uit en liep achter verdachte aan. Verdachte was inmiddels een meter of tien voor verbalisant [1]. Verbalisant [1] riep verdachte twee keer aan. Verdachte reageerde daar niet op. Verbalisant [2] reed naar verbalisant [1] en stapte ook uit. Verbalisant [1] riep naar verdachte dat hij moest blijven staan. Verdachte reageerde niet. De verbalisant [1] pakte verdachte vast aan zijn linkerarm. Verdachte draaide zich om en maakte een slaande beweging richting de verbalisant [1]. Verbalisant [2] pakte verdachte vervolgens bij zijn rechterarm en vroeg hem om een geldig op zijn naam staand identiteitsbewijs. Verdachte probeerde zich los te trekken en vroeg: "Mafkees, wat moet je van me?" Verbalisant [2] zei dat ze graag wilden weten wie verdachte was en wat hij in Laren deed. Hij vroeg verdachte nogmaals om een geldig identiteitsbewijs. Verdachte zei dat hij die niet bij zich had. Gevraagd naar iets anders waar zijn naam op stond gaf verdachte aan dat hij helemaal niks bij zich had. Verdachte probeerde zich nog steeds los te trekken en riep dat hij niets had gedaan en geen reden had om mee te werken. Vanwege het verzet van verdachte brachten de verbalisanten hem naar hun dienstvoertuig en vorderden zij hem daar om zijn handen op de motorkap te plaatsen. Verdachte voldeed hier niet aan en riep met luide stem dat de verbalisanten hun agressie niet op hem moesten botvieren, dat hij betrokken was geweest bij een aanrijding, naar het ziekenhuis was vervoerd en dat hij nu onderweg was om zijn auto op te halen. Verbalisant [2] vroeg verdachte nogmaals om een geldig identificatiebewijs of iets anders waar zijn naam op staat. Verdachte riep nogmaals dat hij niets bij zich had. Verbalisant [2] zei tegen verdachte dat hij zijn gegevens op ging zoeken in het politiesysteem. Hij liet de rechterarm van verdachte los. Verdachte draaide zich vervolgens naar de verbalisant [1] en gaf hem met zijn rechterarm een duw op zijn borst. Verdachte zei tegen de verbalisant: "Ja, ik vind jou een mafkees." Vervolgens gaf verdachte de verbalisant weer een duw. Daarna werd verdachte door de verbalisant [2] bij zijn jas gepakt en tegen de motorkap geduwd. Verbalisant [2] heeft verdachte gemeld dat hij op dat moment werd aangehouden ter zake van overtreding van de Wet op de identificatieplicht. Verdachte werd meegenomen naar het politiebureau te Hilversum. Bij aankomst riep verdachte tegen de verbalisant [1]: "Jij bent echt een kankerflikker."

Het hof overweegt dat op grond van artikel 52 Sv iedere opsporingsambtenaar bevoegd is om bij een redelijk vermoeden van schuld aan een strafbaar feit een verdachte staande te houden om naar zijn personalia te vragen. Het hof overweegt dat ten aanzien van het moment dat verdachte staande werd gehouden, voldoende kan worden gesproken van een redelijk vermoeden van schuld. Het hof heeft daarbij acht geslagen op de combinatie van het feit dat

het 03:20 uur was, er een melding binnenkwam van een verdachte situatie en het feit dat verdachte, ondanks drie tot vier keer roepen in het geheel niet reageerde. Het hof acht de staandehouding daarmee rechtmatig. De stelling van verdachte dat hij zogenoemde oortjes droeg en dat hij het roepen niet heeft gehoord, kan correct zijn maar gelet op de inhoud van het proces-verbaal van bevindingen van verbalisanten kan niet worden uitgesloten dat verbalisanten dit dragen van oortjes niet hebben waargenomen.

De Hoge Raad overweegt dat voor de beoordeling van de klacht artikel 27 en 52 Sv van belang zijn en haalt genoemde bepalingen aan. De Hoge Raad overweegt dat voor de rechtmatige uitoefening van de bediening – bij de staandehouding van een als verdachte aangemerkt persoon – in ieder geval noodzakelijk is dat ten aanzien van deze persoon een redelijk vermoeden van schuld aan een strafbaar feit, als bedoeld in artikel 27 Sv, aanwezig is. Of aan dit vereiste is voldaan, moet worden vastgesteld op basis van de feiten en omstandigheden die bekend waren op het moment van de staandehouding.

De Hoge Raad overweegt dat het hof vastgesteld heeft dat de verbalisanten omstreeks 03:20 uur een melding binnenkregen over ‘een verdachte situatie in de omgeving van Laren’ en dat zij op dat moment waarnamen dat een man op de openbare weg in Laren liep, terwijl er nauwelijks tot geen mensen op straat waren. Nadat de verbalisant deze man drie tot vier keer had aangeropen en hem had verzocht te blijven staan maar de man daarop niet reageerde, zijn de verbalisanten tot staandehouding overgegaan. De Hoge Raad oordeelt dat het daarop gebaseerde oordeel van het hof dat ten tijde van de staandehouding een redelijk vermoeden van schuld aan een strafbaar feit jegens de als verdachte aangemerkte man bestond, zonder nadere vaststellingen over bijvoorbeeld de precieze inhoud van de aan de verbalisanten doorgegeven melding, het gedrag van de als verdachte aangemerkte man of de inhoud van de aanroepingen van de verbalisanten, niet zonder meer begrijpelijk is. De bewezenverklaring van het ten laste gelegde, voor zover deze inhoudt dat sprake was van handelen in de rechtmatige uitoefening van de bediening, is daarom ontoereikend gemotiveerd.

RECHTSPRAAK

Belediging ambtenaar in functie en wederspanningheid. Bewijsklacht ‘rechtmatige uitoefening van de bediening’. Was er bij de aanhouding een redelijk vermoeden van schuld als bedoeld in artikel 27 Sv?

Belediging ambtenaar in functie en wederspanningheid. Bewijsklacht ‘rechtmatige uitoefening van de bediening’. Was er bij de aanhouding een redelijk vermoeden van schuld als bedoeld in artikel 27 Sv?

Het cassatiemiddel klaagt over de bewezenverklaring van het in de zaak met parketnummer 16-268492-16 onder 1 en 2 ten laste gelegde voor zover inhoudende dat sprake was van een rechtmatige uitoefening van de bediening. Het voert aan dat het hof ten onrechte het verweer heeft verworpen dat de verbalisanten onrechtmatig hebben gehandeld omdat er op het moment van de staandehouding van de verdachte geen sprake was van een redelijk vermoeden van schuld als bedoeld in artikel 27 Sv.

Voor de rechtmatige uitoefening van de bediening is – bij de staandehouding van een als verdachte aangemerkt persoon – in ieder geval noodzakelijk dat ten aanzien van deze persoon een redelijk vermoeden van schuld aan een strafbaar feit, als bedoeld in artikel 27 Sv, aanwezig is. Of aan dit vereiste is voldaan, moet worden vastgesteld op basis van de feiten en omstandigheden die bekend waren op het moment van de staandehouding.

Het hof heeft vastgesteld dat de verbalisanten omstreeks 03:20 uur een melding binnenkregen over ‘een verdachte situatie in de omgeving van Laren’ en dat zij op dat moment waarnamen dat een man op de openbare weg in Laren liep, terwijl er nauwelijks tot geen mensen op straat waren. Nadat verbalisant [verbalisant 1] deze man drie tot vier keer had aangeroepen en hem had verzocht te blijven staan maar de man daarop niet reageerde, zijn de verbalisanten tot staandehouding overgegaan. Het daarop gebaseerde oordeel van het hof dat ten tijde van de staandehouding een redelijk vermoeden van schuld aan een strafbaar feit jegens de als verdachte aangemerkte man bestond, is zonder nadere vaststellingen over bijvoorbeeld de precieze inhoud van de aan de verbalisanten doorgegeven melding, het gedrag van de als

verdachte aangemerkte man of de inhoud van de aanroepingen van de verbalisanten, niet zonder meer begrijpelijk. De bewezenverklaring van het in de zaak met parketnummer 16-268492-16 onder 1 en 2 ten laste gelegde, voor zover deze inhoudt dat sprake was van handelen in de rechtmatige uitoefening van de bediening, is daarom ontoereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen over het in de zaak met parketnummer 16-268492-16 onder 1 en 2 ten laste gelegde en de strafoplegging en wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-10-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1449

Zaaknummer: 19/05495

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien, M.J. Borgers, A.E.M. Röttgering en T. Kooijmans

Advocaten: G. Spong

Wetsartikelen: 27 Sv

RECHTSPRAAK

Artikel 13b Woningwet. Artikel 5:1 BW. Camping Fort Oranje. Was er sprake van wederrechtelijk vertoeven?

Artikel 13b Woningwet. Artikel 5:1 BW. Camping Fort Oranje. Was er sprake van wederrechtelijk vertoeven?

Het cassatiemiddel richt zich onder meer tegen de bewezenverklaring voor zover deze inhoudt dat sprake was van het ‘wederrechtelijk’ vertoeven op het in de bewezenverklaring bedoelde erf.

Het niet voldoen door de betrokkene aan een eerste tot hem gerichte vordering van (of vanwege) de rechthebbende van een woning, besloten lokaal of erf, bij een ander in gebruik, die ertoe strekt dat die betrokkene zich verwijderd, levert in beginsel – tenzij blijkt van bijzondere omstandigheden die tot een ander oordeel nopen – wederrechtelijk vertoeven in de zin van artikel 138 lid 1 Sr op. Van overtreding van deze bepaling is sprake indien de betrokkene zich vervolgens niet op de tweede vordering van (of vanwege) de rechthebbende aanstonds verwijderd (vgl. HR 12 juni 1951, ECLI:NL:HR:1951:67).

Uit artikel 13b lid 1 Woningwet volgt dat degene die het beheer overneemt als bedoeld in artikel 13b lid 2 Woningwet, alle handelingen kan verrichten die volgens het burgerlijk recht tot de rechten en plichten van een eigenaar behoren behoudens het vervreemden of bezwaren van het gebouw, open erf of terrein. Tot de bevoegdheden die op grond van artikel 5:1 lid 1 BW aan de eigenaar toekomen, behoort ook de bevoegdheid om anderen de toegang te ontzeggen tot het eigen terrein. Het is de eigenaar op grond van artikel 13b lid 5 Woningwet verboden gedurende de termijn van het beheer beheerhandelingen te verrichten.

Het hof heeft onder meer het volgende vastgesteld. De gemeente Zundert heeft op 23 juni 2017 op grond van artikel 13b lid 2 Woningwet het beheer van de camping ‘Fort Oranje’ overgenomen van de verdachte en heeft bij brief van 6 juli 2017 aan de verdachte meegedeeld dat hem door de gemeente, ‘op grond van haar privaatrechtelijke bevoegdheid als beheerder’, de toegang is ontzegd tot de percelen waarop de camping is gevestigd. Toen de verdachte daarna het terrein van die camping betrad, is verschillende keren namens de gemeente een tot hem gerichte vordering gedaan het terrein te verlaten, aan welke vordering hij geen gehoor

heeft gegeven. Het op deze vaststellingen gebaseerde oordeel van het hof dat de verdachte ‘wederrechtelijk’ op het terrein van camping Fort Oranje heeft vertoefd, geeft, gelet op het hiervoor weergegeven wettelijke kader, niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd. Gelet op het bepaalde in artikel 13b lid 5 Woningwet doet daaraan, anders dan in de toelichting op het cassatiemiddel is betoogd, niet af dat de verdachte (middellijk) eigenaar was van de camping.

Voor zover het cassatiemiddel hierover klaagt, faalt het.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-10-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1408

Zaaknummer: 20/02693

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en M. Kuijer

Advocaten: G.C.L. van de Corput

Wetsartikelen: 138 Sr, 13b Woningwet en 5:1 Awb